

Jag kände mig så otroligt ensam den natten. När jag berättade att jag ville bli tjej tappade jag snabbt kontakten med varenda människa jag kände. Min mamma hörde allt mer sällan av sig. Hon försökte låtsas som ingenting, men jag märkte lång väg hur obekvämt hon var. Jag kände mig totalt oönskad. Mina vänner, eller de människor jag trott var vänner, slutade ringa. Kom med ursäkter för att inte träffas. Snart satt jag ensam varenda dag. Stirrade in i datorn. De få bekantskaper jag stiftat via MSN fanns i stort sett landets alla hörn, men ingen i min stad, eller ens på nära resavstånd. Den närmsta sociala kontakten jag haft, på åtta månader, förutom att möta kassörskans blick och ibland ett vänligt leende, var de '*kram*' och '*puss*' som någon vän gav mig över MSN.

Att vara ensam, utan mänsklig kontakt i längre perioder kan verkligen göra en människa galen. Robinson Crusoe är inte den enda som fått erfara det. Jag är oerhört kelsjuk av mig, även i normala fall. Mitt sista förhållande hade tagit slut för två år sedan. Men även om folk oftast uppfattade mig som både trevlig och rolig, söt osv, så var det få som visade intresse mer än ett par kvällar. De enda som envist skrev till mig när jag kollade min mailbox var diverse män som ville använda mig som ett objekt för sina sexuella fantasier. Och jag saknade bara närhet. Att prata med en annan människa. Att inte sitta ensam, kväll efter kväll. Jag brukade slå på P1. Det var inte musiken jag ville åt, jag ville höra människor prata. Låtsas att jag var med. Komma med egna kommentarer, och ständigt bli ignorerad, men... Jag kunde iaf lyssna på dem prata. Jag var nästan med.

När jag tröttnat på leken låg jag ihopkrupen i min säng, såg på den svarta hankatten som stod och gned sig mot vardagsrumssoffan och jag bad honom komma.

– Snälla kom och ligg hos matte? Jag behöver så en kram...

Han såg på mig utan att förstå, gick iväg till köket för att äta. Inte ens en katt kunde jag förmoda att vilja kela med mig. Jag sneglade mot datorn igen. Nya mail.

Du är så sjukt läcker. Vill du träffas? Jag har stor.. M v h Master X

Jag ville inte ha sex. Men jag längtade så oerhört efter beröring. Bara tanken gav mig skälvnningar och en rysande känsla över huden på hela min kropp. Jag fick ont i magen.

"Om jag har sex med honom så kanske han vill krama mig sen..."

Tanken kändes befängd redan när jag hörde den först i mitt huvud. Men tanken fortsatte snurra. Om han så bara ville knulla mig så skulle jag iaf få beröring. Kanske inte mysigt och kärvänligt, men händer som rörde min hud. Någon annans händer... Det hade inte hänt sedan grannen råkat stöta till mig för två veckor sedan. Han bad om ursäkt, men jag var bara glad att någon rörde mig. Om så bara med en oavsiktlig knuff på axeln. Det framgick förstås inte. Nej, jag bara log vänligt och han gick vidare utan att eg. ta någon notis om mig.

Okej. Närdå?

Svaret dröjde inte mer än nån minut. Han skrev sitt mobnr. Jag såg på siffrorna. Tittade på min mobil. Den låg sovandes på skrivbordet. Jag tog upp den, slog siffrorna. Den försökte tappert hitta ett alternativ bland sparade nummer. Adressboken var patetiskt tom. Jag hade suttit för ungefär ett år sen, på julafton och raderat alla som inte hört av sig på flera månader trots initiativ från min sida. Till slut var bara tre personer kvar. Mamma, pappa och min lillasyster. Jag hade inte pratat med någon av dem på minst en månad nu. Eller jo, mamma hade nog skrivit ett mail, för någon vecka sen.

Sista siffran. Jag tittade på den lysande displayen. Jag kom mig inte för att trycka på den gröna telefonen och slå numret. Mobilens display sänkte ljusintensiteten, sen slocknade den helt. Jag drog ett djupt andetag. Rörde pilen i mitten och den vaknade igen. Jag tyckte på den gröna luren, höll telefonen mot örat. Det tutade.

- ”Ja, hej!”
- Hej.. det är Hanna
- ”Jamen hej, va trevligt”

Det blev tyst, jag vågade inte säga något mer. Jag tittade ner på sladdröran under skrivbordet.

- ”Såå... Vill du träffas? Jag kan komma, jag är på hotell nere i centrum. Om du bara säger var...”
- Mmh.

Jag hörde min röst lämna adressen. Han sa att han skulle ringa igen, jag skulle öppna dörren åt honom.

Tiden gick fort. Jag hann tänka att jag kanske borde ta på mig något roligare. Jag tog fram en grårutig kjol, en vit kortärmad topp, uringad.

Jag hann lagom knappt bli färdig när det ringde igen. Jag skyndade mig lyfta luren. Jag försökte låta trevlig.

- Hej!
- ”Hej, nu... Tror jag att jag är här. Ja, där är du ja. Hejhej!”

Jag tittade mot fönstret. Eftersom jag bodde på bottenvåningen och det var ganska fri sikt in kvällstid, när det var mörkt ute och ljus där inne, så kunde han se mig där jag stod. Jag kände mig lite påkommen, vinkade försiktigt och log lite. Jag såg att han vek ihop sin mobil, så jag sänkte min från örat och tittade. Det hade lagts på.

Jag gick mot altandörren, det var snabbaste vägen in.

Han såg ut ungefär som på kortet. Jag visste inte ens vad han hette. Han var rakad på skallen, ganska stor. Minst ett huvud längre än mig och jag är ändå 179 lång. Han log, såg nöjt på mig och stängde dörren om sig.

- Inte illa, Hanna. Kom hit får jag se på dig.

Jag log lite, han tog grepp om midjan och jag flämtade skrämmd till och såg på honom. Han bara log nöjt, lyfte mig och bar mig till alkoven med min säng i andra änden av rummet. Jag hade ingen chans att göra motstånd, men det tänkte honom att jag försökte, insåg jag snabbt. Han drog upp min kjol, blottade min rumpa och böjde sig ner och bet mig.

- Aj! Gnällde jag och grimaserade, han flinade åt mig. Gav mig en hård dask och greppade mig i nackhåret.
- Din lilla slyna. Jag ska visa dig ett och annat...

Jag var inte kåt. Jo, jag gillade dominans, men inte såhär. Jag kände mig trängd, ängslig, skrämmd. Han kröp upp över mig. Jag vågade inte protestera när han tog fram sin kuk som redan var halvhård och satte tumme och pekfinger i sidan om mina kinder och tvingade mig gapa. Det gjorde ont, men jag gapade och han tryckte in sin kuk. Jag var rädd inte kunna andas. Han satt över mig, inte med hela sin tyngd, men nog för att nästan ge mig panik. Nu tryckte han in en kuk i min mun, alldeles för stor för att jag skulle kunna andas ens i närheten av obehindrat. Jag kved, allt mer desperat. Jag vet inte om han förstod det, han verkade bara tänd och i en dimma av upphetsning. Han juckade mig ovarsamt ner i halsen. Till slut kräktes jag. Han verkade lite komma av sig. Jag tror han förstod där att jag inte var med på noterna. Men han verkade inte bry sig nämnvärt. Ist klev han av och vände mig över på mage. Jag låg helt tyst när han tog saliv i handen, vätte min anal och pressade sig in. Jag skrek till och han tryckte ner mitt ansikte i överkastet. Det gjorde fruktansvärt ont. Han var alldeles för stor och det gick alldeles för snabbt. Men uppenbarligen hade han bestämt sig för att göra det här, oavsett vad jag tyckte. Jag vet inte om det tänkte honom ännu mer att han insåg att han höll på att våldta mig. Han böjde sig fram, viskade i örat på mig med aggressivt tonfall.

- Din äckliga jävla hora.

Så juckade han till hårt igen. Jag grät. Eller ja, tårarna rann. Jag vågade inte böla, eller så kunde jag inte. Inte ett ljud kom fram, men jag såg hur det blivit svarta fläckar av mitt smink på det vita överkastet. Han fortsatte. Varje juck brände som eld i mig. Jag var övertygad om att han haft sönder mig. Jag såg inget, men jag tänkte att ”*det måste rinna blod ur mig*”. Något varmt rann längs insidan av ena låret. Ner till knät som hängde över sängkanten, men som inte nådde golvet.

Han frustade, stönade i min nacke. Höll för hårt om min midja, det skulle bli blåmärken efter hans fingrar och juckade några sista hårda gånger innan han var på väg att spruta. Han drog sig ur, med

mig fortfarande liggandes kröp han upp gränse över mig. Satte sig i höjd med mina axlar. Jag låg med kinden mot överkastet, sidan av mitt ansikte blottat. Han runkade, sittandes på mig och jag låg passivt orörlig när han sprutade mig i ansiktet. Det rann. Varmt, men jag blundade. Jag kände ingenting. Allt var som ett tomt vacuum.

Jag märkte inte ens att han försvann. När jag vaknade var det fortfarande svart. Jag rörde mig försiktigt. Drog upp knät. Det var fuktigt på sängkanten. Jag tittade ner och blev rädd. Det var en ganska stor pöl av rött blod. Jag tittade ner, jag hade blod längs insidan av låren, hela vägen upp. Försiktigt kände jag med handen mot min bak. Det sved till som fan. Jag vågade inte ens tänka på hur det måste se ut. Jag såg på lakanet.

”Så här kan det inte se ut. Jag måste byta lakan”

Var den första tanken som slog mig. Att jag själv var nedblodad slog mig inte direkt. Eller ens att det verkligen var mitt blod. Nånstans med lakanet i famnen på väg i hallen så kände jag hur jag blev yr och jag slog hårt i golvet som oväntat och plötsligt närmade sig mitt ansikte.

Jag hade ingen uppfattning om tiden, men jag vaknade igen. Min rumpa gjorde fruktansvärt ont. Jag reste mig på alla fyra och började gråta.

”Helvete så ont det gör!”

Till slut kröp jag, till sängen igen. Jag stannade med bara några meters mellanrum. Snyftande, försökte att samla mig. Det drog kallt. Balkongdörren hade öppnats, katterna hade antagligen sprungit ut, för jag såg ingen av dem. Jag kände med ens hur jag blev väldigt orolig. De hade aldrig varit ute. Nu såg jag dem ingenstans. Solen höll på att gå upp vid horisonten. Jag hörde ljudet av en dörr som öppnades, stängdes och låstes i trapphuset.

”Ingen får se mig så här, jag måste stänga dörren och dra ner persiennerna”

Så tänkte jag och så gjorde jag. Tog mig upp på stela ben, drog ner och vek persiennerna och sen stängde jag altandörren. Inte helt. Jag vågade inte, om katterna skulle komma igen, med bara en liten glipa.

Jag såg på sängen. Fläcken med blod hade gått igenom alla lager, men bara på sidan av sängen. Om jag inte låg där skulle jag inte känna av den. Det mesta hade ändå torkat nu. Jag kände med handen mot insidan av låret. Det var torkat blod där. Kändes som färg som torkat och klistrat sig mot huden. Det var äckligt.

Jag kröp upp, lade täcket åt sidan och kröp ner. Jag var öm överallt. Det kändes som jag fått stryk, vare sig jag rörde armar eller ben gjorde det ont någonstans. Jag kröp ihop i fosterställning. Jag grät inte. Jag vet inte varför. Jag kände mig bara tom. Som om någon tryckt på en knapp och slagit av mina känslor. Det enda som fick tårarna att rinna av och till var den fruktansvärda smärtan i min rumpa. Jag vågade inte röra. Jag hoppades bara att det slutat blöda. Att inte hela sängen skulle få blod på sig.

När jag blundade såg jag honom igen och öppnade ögonen direkt. Jag vågade inte blunda, knappt blinka. Doften av honom slog mig och jag kände hur det vände sig i magen och jag var på väg att kräkas. Jag höll med näppe tillbaka det.

Jag kände mig så smutsig, äcklig. Ingen hade rört mig på månader och ingen skulle någonsin vilja röra mig igen. *Jag ville inte röra mig själv!* Jag darrade, okontrollerat. Jag grät inte, så jag vet inte varför jag skakade så. Ett sting av elektricitet gick längs ryggraden, ut i mina armar och ben. Jag skälvde till.

”Jag är trasig.” var de ord som slog mig.

Jag visste inte vad som hände, men känslan av intensivt äckel vägrade lämna mig. Hånande ord haglade i mina tankar. Jag ville misshandla mig själv. Döda det jävla aset till kräk som låg där, äcklig, patetisk, vidrig. Skära sönder huden, förstöra allt som någon kunde tolka som annat än

groteskt, äcklande och vämjligt.

”Jag hatar dig, ditt patetiska jävla kräk”

Jag ville straffa mig. Det var den enda tanken som kretsade i huvudet på mig. Jag ville höra någon bekräfta det jag kände.